Istun etupenkillä, otan mustat saapikkaat pois jaloistani ja heitän ne takapenkille. Ojennan jalkani niin, että varpaani koskettavat etuikkunaa ja hikisistä sukistani jää huuruiset jäljet lasiin. Takapuoltani puuduttaa pitkään paikallaan istuttuani. Valitan siitä herkeämättä ja voivottelen. En haluaisi valittaa, tiedän sen olevan ärsyttävän kuuloista ja tyhmää, mutta valitan silti. Haluan olla ajattelematta kipua, mutta ajattelen sitä silti. Suljen silmäni. Olin yrittänyt kirjoittaa jotain, mutta joka kerta saatuani muutaman virkkeen paperille tajusin, että se oli jo jonkun toisen ylös kirjoittamaa. Mutta mikäpä tässä maailmassa ei vielä olisi jo ollut jonkun toisen tiedossa, ajatuksissa, suurenmoisten ideoiden listalla, kaikki ideat olivat jo jollain tasolla olemassa. Kun Mark Zuckerberg keksi perustaa ja luoda Facebookin niin ihan kuin samanlaisia sivustoja ei jo aikaisemmin olisi ollut olemassa. Ajoimme pitkin valtatie nelosta, Eurooppatie seitkytvitosta, kello tikitti kohti puolta yötä. Tuudittauduin siihen pieneen meteliin mitä koko auto kokonaisuudessaan piti. Härpäke oli aika kulunut, ruosteen syömä volkkari, jota ystäväni kutsuivat rusinaksi. Ajattelin sitä matkaa, joka meillä vielä olisi edessämme, päättymättömältä tuntuva tie tuntui vievän ainoastaan yhä tuntemattomammaksi muuttuviin maisemiin, joita niitäkään ei enää pimeässä nähnyt. Päivällä tie oli ollut kuin tilkkutäkkiä, hassun näköistä. Roudan kaivamia reikiä oli paikattu neliskulmaisilla asfalttipaloilla, jotka tummempina kohtina erottuivat nyt haalenneen asfaltin päältä. Minulla kesti kauan aikaa keksiä, kuinka kirjoittaa tuo tilkkutäkki-selitys niin, että sen ymmärtäisi joku, joka päiväkirjaani ikinä tulisikaan lukemaan. Laskin käteni hänen oikean reitensä päälle ja tunnustelin silitellen hänen tummansinisten samettihuosujensa sileän pehmeää pintaa. Minun olisi tehnyt mieli nojata vasten hänen lämmintä ja ryhdikästä vartaloaan, mutta autossa se ei onnistunut. Hänen pitkät luisevat sormensa olivat kietoutuneet ratin ympärille, kuin käärmeet mukaillen oksien jokaista kaarretta. Hänen puristi tiukasti rattia, kunnes hän toisella kädellään pyyhkäisi tummia hiusten kiehkuroitaan pois silmiensä edestä. Hän tuijotti herkeämättä tietä sanomatta mitään, mutta soi minulle pienen viekkaan, mutta sympaattisen virnistyksen samalla kun silittelin hänen reittänsä. Kumpikaan meistä ei tiennyt mihin loputtomalta tuntuva tie meidät johdattaisi, mutta mitä ikinä tien päässä odottaisikaan, minulla olisi silti hänet ja hänellä minut. Jäin tuijottamaan vastaan tulevan auton sokaisevia valoja ja hymähdin pettyneenä itseeni. Miksi minä taas aloin tuhlaamaan aikaani tällaisen turhuuden kirjoittamiseen, hurmioiduin romantiikan ihmeellisen maailmaan vastustuskyvyttömänä sen viehkeään vetovoimaan. Tämä ei ollut sitä mitä halusin kirjoittaa, sitä samaa hömppää, jota jokainen elokuva, kirja, jokainen tarina sisälsi, kiihkeää rakkautta, rakkauden osoittamista, Rakkautta. Tällaisesta kahden yksilön rakkaudesta en ainakaan halunnut kirjoittaa, sellaista rakkautta vähättelemättä ja yhtään vähempää sitä itse halajamatta, mutta sitä oli jo yllin kyllin jokaisessa tarinassa, siitähän me ihmiset halusimme lukea, sitähän me halusimme katsoa, odotimme sitä rivi riviltä, sekunti sekuntilta, että saisimme lukea siitä, nähdä sen, kokea. Ihailin niitä, jotka kykenivät pitämään sen viattoman houkutuksen etäällä, mutta kokonaanhan se oli mahdotonta kaikilta, jotka sitä; rakkautta pystyivät tuntemaan. Olihan ihminen tehty rakastetuksi, rakastamaan. Ja niin oli minutkin, enkä pystynyt sitä vastustamaan, vaikka minä tämän kirjoitinkin ja vieläpä luin monesti uudelleenkin. Joten, kertokaapa minulle yksi juttu, miksi te jotkut ette hyväksy toverienne rakkautta, riippumatta heidän sukupuolestaan, rakkautta joka on samanlaista kuin omannekin, yhtä palavaa, intohimoista ja puhdasta. Antakaa kaikkien rakastaa, rakastakaa kaikkia ja antakaa muiden rakastaa teitä. Toisen auton valot olivat jo liian lähellä. Elämäni rattaasta irtosi yksi rengas, se lähti pyörimään vallattomana pitkin hiekkatietä, kunnes se alkaisi tekemään pientä tihenevää ympyrää ja lopulta sen liike pysähtyisi, se lysähtäisi liikkumattomaksi maahan, kykenemättä siitä enää nousemaan, niin minäkin yhtäkkiä makasin liikkumattomana puoliksi auton sisällä ja

puoliksi ulkona, maistoin suussani veren, jota valui nenästäni. Ja elämä olisi sitten siinä, ellei kukaan rengasta siitä enää nostaisi, tiesin että tarvitsin apua. Ja vaikka rengas nostettaisiin ylös, voisi se silti olla rikkinäisenä viimeiseen matkaansa tuomittu. Käänsin hitaasti ja vaivalloisesti päätäni, hän katsoi minua suoraan silmiini, kirkkaisiin tummansinisiin silmiini, silmiini, joita hän oli kehunut maailman kauneimmiksi, kuin tähdiksi yötaivaalla, safiiriksi, syväksi mereksi. Muistin juuri aiemmin kirjoittaneeni päiväkirjaani lauseen; ”Mutta mitä ikinä tien päässä odottaisikaan, minulla olisi silti hänet ja hänellä minut.”